

2007. július 23. - **Péntek este ötvenezeren hallgatták a Rolling Stonest a Puskás Ferenc Stadionban**

Az eddig is a napnál világosabb volt, hogy a Rolling Stones a világ legnagyobb rock and roll zenekara, de most, hogy ki tudja, hányadszor, végleg elbúcsúztunk, lehet megint egy kicsit árnyalni a képet. A világon szerencsére számtalan remek, pompás, kitűnő zenekar létezik és játszik. És van a Rolling Stones. És itt tulajdonképpen be is lehetne fejezni a szöszmötölést, ízlésről lehet vitatkozni, evidenciákról nem. Ami július 20-án az ezer sebből vérző, trópusi Budapesten történt, annak semmi köze nem volt ahhoz, amit általában rockkoncertként szoktunk definiálni. Megtörtént egy fokozhatatlannak tűnő valami, túl a zenén, túl törzsi szertartáson, a rock and roll, az igazi, a mocskos, a hátborzongató egyszer csak felszállt a Puskás Ferenc Stadion fölé, elegánsan kicselezte a Malév leszállni készülő menetrend szerinti járata; elhagyta a Föld légkörét, majd a Naprendszer, és belépett az örökkévalóságba. És ez nagyjából már akkor megtörtént, amikor a Még nagyobb durranás ötvenezer embert kirepített a nadrágjából, és Keith elengedte a Start Me Up első riffjét, és Mick elkezdte repertoárját úgy is, mint a Kijevi Állami Balett szólótáncosa. Tehát az első percben. Ettől kezdve két órán keresztül egy olyan dimenzió-t a társasutazás, aminek nem sok köze volt az addig megszokotthoz. Pedig egy nagyon egyszerű emberi történet jelent meg valóságosan. Az öröme és a szabadságé.

Mick egy intenzív magyarnyelv-tanfolyam sikeres elvégzése után ezt így kommentálta: Helló Budapest, helló, Magyarország! Jó látni benneteket annyi év után! Még mindig nagyon szépek vagytok." És ezt is jól levette, mert az arcok akkor a legszebbek, ha boldogság tükröződik rajtuk. És mi ott tényleg szebbek voltunk, mint bármikor életünkben. És ők is nagyon szépek voltak, arcukon a huszadik század második felének komplett történelmével. Esetünkben nosztalgiáról beszélni értelmezhetetlen zagyvaság. Ez nem Steigerwald uborka, hogy visszaköveteljük, mert akkor voltunk fiatalok. Milyen nosztalgiát érezhet a mellettem táncoló tizenhét éves bombázó? És mi után? Az édesanyja is idősebb volt, mint ő most amikor a zenekar már a Paint It Blacket nyomta. És előttem az a hatvanas arc, aki önfeledt gyerekként huhogva kér egy kis szimpátiát az ördögnek? Itt és most a jelen kétségbeesett megragadására tett kísérlet folyik, tökön ragadni az időt, és nem engedni, mert most végre jó egy kicsit. Keith azt mondja szólóénekesi kvalitásainak megcsillantásakor (elképesztően jól énekl a bluest, nem azért, mert túlképezte volna a hangját, hanem azért, mert olyan, mint egy öreg néger a Mississippi deltájából, mert ő maga a blues, ahogy a védjeggyé vált mozdulattal leereszti a karját, abban benne vannak a tehervonatok, a testvér, Kerouackal, Dean Moriartyval és Cassidival) a krumpiszsákokon és Muddy Waters, ahogy aszongya ájm en ucsikucsi men) a saját blokkjában, hogy nála kiverte a biztosítékot a magyar kiejtés, ezért aztán csak a szívére

tett kezével mutatja, hogy minden rendben, emberek. Nyilván így volt ez Belgrádban és Bukarestben is, mert a Stones a Földnek játszik, és a Föld talán lassan veszi az ufók üzenetét. Ami néha testbeszéd. Ahogy Ronnie nekitámasztja a hátát Keithnek. Keith mosolya Charlie felé, miközben hátraszól: Keep the Rythm, Charlie! Mert a Stonesnak az is jól áll, ha néha kicsit szétcsúsznak. Nem azért, mert élemedett korukra elnézzük nekik, a Stones nem saját maga emlékenekara, nem retrocirkusz, hanem azért, mert ez is benne van. Az életkoruk? Legfeljebb orvosi szempontból érdekes, hogy egy hatvannégy éves ember miután többször bemutatja egyedül a négyszer százas gyorsváltót, takkra beleáll a beszállásba, és nem liheg. De egyszer sem, miközben a nézőtéren egy sikeres újraélesztést ünnepelhet az értő közönség.

Feltűnik viszont, hogy újra olyanok, mint egy klubzenekar, amelyikpasszióból néha megtölt egy-egy stadiont. És jól látható, hogy ez már rég nem a lóvéért megy és nem a csajokért, egyébként mindenki hozta a saját extraféltékeny feleségét, barátnőjét. Ez pedig azért szép, mert minden kedves nemtársamnak azt kívánom, hogy hatvannégy éves korában a kedves felesége kénytelen legyen árgus szemmel lesni, hogy mikor kapja el a Four Seasonsben a szobalányt egy kanyarra. Ez kizárólag arról szól, hogy ezek az emberek imádják azt, amit csinálnak, ezt át is tudják adni, és ennek örülnek is. Akkor most kimondom, (huh-huh), ez bizony a szeretetről szól. Ettől a boldogsághormonok felszabadult tánca. A Stones attól lett abszolútum, alfa és ómega, hogy kőgazdagon is megmaradt lázadónak, és önmaga teljes kizsákmányolásával előbb elment a kerítésig, majd áttörte, és a túloldalon megtalálta valódi önmagát. Gyönyörűen beteljesített karma, a heroin mocskos vigyorgásától a szeretet mosolyáig. Szimpátiát az ördögnek, ő is csak feladatot teljesít.

A közelkép az útravaló. A színpadról kisiklik a pápamobil, Charlie két pfexifal között üti, Ronnie onnan húzogatja ki a pengetőket, amikkel időnként megcéloz valakit, Keith nem szűnik nevetni, Mick leírhatatlan, a Stones az It's Only Rock and Rollt és a Satisfactiont nyomja nyolcvan centire az arcomtól. Konkrétan asztalnál. A vége a Brown Sugar. Fokozhatatlan. Mellettem elhangzik a tökéletes összefoglaló: Egy éve vártam erre a napra. Holnap reggeltől mi a francra várjak? A leleteimre?

Hegyi Zoltán